

Nu i Sitt gamla Rik
Svensken till striden gick,
Och der en lager fick,
Frågad och bälld.

Hell komom Nordens Drott!
Prisem den sälla lott
Han oss beredt!
Starkt blef vårt samfundsband,
Lott af en Hjertes hand,
Och Scandinaviens land
Lyckligt och ett.

Välkommen denna dag,
Stundad med mildt behag,
Ett Nordens blott!
Lefwe vår Konungs Son,
Han, detta Himlalan,
Släktad der ofwanfrån,
Ett frälja oss!

GS 1720

D r d

till Musiken wid den Högtidlighet som till
underdånigt firande af

Hans Kongl. Höghet Kronprinsens
Joseph Frans Oskar

Höga Namnsdag

anställdes af den fluderande Ungdomen wid Kongl.
Gymnasium i Skara, den 1 December 1819.

Samt den Nya

Svenska Folkfången,
Carl Johan vår Kung, &c.

Hvarjernte följer twänne utskott wackra

Krigs-Wisor,

Den Första:

Hvem är denna Hjelte som for genom dygd,

Den Andra:

Swea låg sänkt i sorg, Uti des &c.

Sjunges som: Bewara Gud vår Kung!

Skara 1821,

Tryckt hos F. J. Lewerentz's Enka.

Hell Dig, Prins OSCAR! som vi hälsa i dag,
Må sällheten ewigt Dig följa!
O Allfader! skänk åt vår bön Ditt behag,
Bjud skuggorna fjerran sig dölja!
Låt glädjen bestråla vår isiga Pol;
En hoppet är OSCAR deß strålande sol —
Och Göthen går glad derinunder.

Ja skön, som en Engel, från himmeln sänd,
Att sällheten skänka åt Jorden,
För wisbet och tapperhet wid fräjdadt fänd,
CARL JOHAN, Din Far, kom till Norden,
Han räckte åt Swithiod en hyllande famn,
Och skänkte en Son hwilkens älskade namn,
I dag våra hjertan besjunga.

Då töfnen sig hopa mot Norrpolens fjäll,
Som höljt Europeiska Landen,
Då tågar CARL JOHAN från flippornas håll,
Och rådnan beströr Himlaranden,
Han ljungar med åspans förfärliga brand,
Han hotar med glaswen i segrande hand,
Och werlden förskräckes och darrar.

Sen wänder Han åter till Scandiens Ö.
Med segerens Troféer i handen,
Där hjerta: är warmt, fastän klippan bär snö,
Och kärleken skänks fosterlanden.
Där strålar från Thronea Hans lysande dygd,
Där ger Han åt lagen sin helgd och sitt skygd;
Och OSCAR är afbild i dygder.

Om stormarne hota wi fatta gewär,
Att tråda på Hjeltarnes bana,
Och warmt för sitt fosterland, hjertat begär
Att swärja wio CARL JOHANS fana:
När Himlen bjöd OSCAR i framtida dar,
Att bli för vårt älskade Smilbiod en Far,
Så må wi då OSCARS barn wara!

Wi älske vår Konung och lyde vår Gud
Och lefwe de sällaste dagar;
En Konungens wilja den är våra bud,
Hans önsknningar blott, våra lagar,
O! lefwe vår Konung, beskrydda des dar
O Himmel! Han lefwe, vår älskade Far,
O! lefwe! O! lefwe Prins OSCAR.

Underdänigt i den Studerande Ungdomens namn
af Joh. Wahlström.

Nya Folksången.

Carl Johan vår Kung! Han kom som från höj-
den; O! sjungom i fröjden Bå' gammal och ung.
Han tryggade Thronen, Upplyste Nationen, Det
gjorde vår Kung.

2. O! följom vår Kung! I frigiffa tider, Till
mediga strider Bå' gammal och ung! Han wet flera
swärdet, Men känner dock wärdet Af friden vår
Kung,

3. O! älskom vår Kung! Ha skyddar ej lika
Bå' arma och rika, Bå' gammal och ung, Hos kor-
 eller liten Han skattar blott fliten Och dygden vår
Kung.

4. O! tackom vår Kung! Ur grufwor han öser,
Wälgerningar slöser På gammal och ung, ej Swea
och More Förenade more Förtan vår Kung.

5. Wälsignom vår Kung! Han ruckt oss ur
nåden Till sällare Eden Bå' gammal och ung; Han
bär för vår smärta Ett faderligt hjerta; Wälsignom
vår Kung!

6. O! lefwe vår Kung! till frihetens bågnað,
Till hjertelig fågnad För gammal och ung. Bland
Kungar den Förste Bland Hjeltar den störste O!
lefwe vår Kung.

Den Första:

Hvem är denna Hjelte, som stor genom dygd,
Dch frågad af segrarnes wana,
Som fladdande hit uti Norrpolens dygd,
Att upprätta Gøthernes fana;
Som strålande manligt en segerman arm,
Gaf lust åt den anda och kraft åt den harm,
Som wäpnat of emot förtrycket?

ENRÉ JOHAN! från Rappsjellens islupna famn,
Till Elbens och Donaus stränder,
Hvem nämner ej gerna Ditt dyrkade namn!
Hvem sträcker ej klappande händer?
Hvem swär ej att lyda Din mördade röst,
Dch framställa manligt ett trotsande bröst,
Mot farornas möte i striden?

Hell Dig! än ett slag af Din mäktiga arm —
Dch tråldem skall flöta från Jorden —
Dch fosterlands känslan, förnygrad och varm,
Skall flöta flamma upp här i Norden —
Dch hieltemod bo i hwar Krigares famn —
Dch Lützens och Narwas föräldrade namn,
Se wita för Denn'witz och andra.

Dch Wi, som Du ställde att wagta Ditt Land,
Wi swärja Dig wid dessa ställen,
En wink, blott en wink från Din segrande hand —

Dch Åren of för öfwer fjellen —
Dch Sverige skall snart ha till gräns — blott ett
Haf —

Dch kärlekens känsla hos hwar Scandinav,
Dig hulla som flodsgud och Jöfste.

Då Guldbåldrens dygd uppå Standiens S,
Skall smycka den itora Nationen,
Dch Frihet och Kärlek i dråter af sud,
Som flodssånglar stå inför Thronen —
Dch mennamod, samfundsfrid, åra och rätt
Beskyddas och öfwas af ENRÉ JOHANS Utt,
Så länge som Nordstjran brinner.

Den Andra:

Swea låg sänkt i sorg;
Uti des Runga-borg,
Strådt Furien stod.
ENRÉ JOHAN, som ur Ryn
Framträdde för des syn —
Dch öfwer Himlabryn
Sträcktes des mod.

Nu, som för Sæller sen,
Githen sågs ljunga ren
Mot Edderns wäld —